

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับของราชการที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ
ตาม

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน(สำนักงาน ป.ป.ง.) ได้มีหนังสือ
ด่วนที่สุด ที่ ปง ๐๐๐๔.๑(๕๕๐๓๗)/๕๕๑ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกา ความว่า สืบเนื่องจากสำนักงาน ป.ป.ง. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๒๒๐๕ (๕๕๓๐๐๓๗)
๑๐๕๙-๑๐๗๕ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ไปยังสถาบันการเงินไทย ๑๗ แห่ง ขอ
ตรวจสอบ

ข้อมูลทางการเงินของบุคคลหรือนิติบุคคลรวมทั้งสิ้น ๑๙ ราย ซึ่งนายสุทธิชัย หยุ่น กับพวกรวม
๔ คน

ได้นำเรื่องดังกล่าวฟ้องร้องต่อศาลปกครองกลางโดยระบุว่า การขอตรวจสอบการทำธุรกรรมของผู้
ฟ้อง

และของบุคคลหรือนิติบุคคลที่เกี่ยวข้องนั้น ส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รับความเสียหาย จึงขอให้
ศาล

มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งตามหนังสือขอตรวจสอบข้อมูลการทำธุรกรรม ซึ่งต่อมาศาลปกครอง
กลาง

ได้มีคำสั่งจำหน่ายคดีเนื่องจากมูลเหตุแห่งความเดือดร้อนหรือความเสียหายซึ่งเป็นเหตุการ
ฟ้องร้อง

ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง

พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้หมดสิ้นไปแล้ว อันเป็นผลเนื่องมาจากสำนักงาน ป.ป.ง. ได้มีหนังสือแจ้งสถาบัน
การเงิน

เพื่อยกเลิกคำสั่งตามหนังสือ ที่ นร ๒๒๐๕ (๕๕๓๐๐๓๗) ๑๐๕๙-๑๐๗๕ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๕๕ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่ศาลปกครองกลางพิจารณาคดีอยู่นั้น นายกรัฐมนตรีได้มี
คำสั่ง

สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๘๑/๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย (โดยมีศาสตราจารย์
ไชยยศ เหมะรัชตะ เป็นประธานกรรมการสอบสวน) เพื่อสอบสวนผู้ถูกกล่าวหากรณีการ
ดำเนินงาน

ของสำนักงาน ป.ป.ง. ๒ รายคือ พันตำรวจเอก firพันธ์ เปรมภูติ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการฟอกเงิน และพันตำรวจเอก สีหนาท ประยูรรัตน์ ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศ
และติดตามประเมินผล ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้สรุปผลการสอบสวนว่าบุคคลทั้ง ๒

รายชื่อ

ดังกล่าวไม่มีความผิดทางวินัย

ต่อมา ได้มีบุคคลยื่นหนังสือต่อเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อขอสำเนา

ผลการพิจารณา

การสืบสวนทางวินัยดังกล่าว ซึ่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงว่าไม่สามารถให้กับ
ผู้ยื่นคำขอได้

เนื่องจาก

ส่งพร้อมหนังสือที่ นร ๐๙๐๑/๐๕๑๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ซึ่งสำนักงาน

คณะกรรมการ

กฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

(๑) ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจาก
ราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้การรายงานสำนักงาน ก.พ. ตามข้อ
๑๐

ต้องส่งสำนวนการสอบสวนหรือเอกสารการพิจารณาภายใน ๑๐ วันทำการ นับแต่วันที่ออกคำสั่ง
หรือ

วันที่ได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เสร็จ ดังนั้น สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีจึงจัดส่ง
รายงาน

การสอบสวนดังกล่าวไปยังสำนักงาน ก.พ. ภายในเวลา ๑๐ วันตามระเบียบดังกล่าว โดยไม่ได้
สำเนา

รายงานการสอบสวนดังกล่าวให้แก่ผู้ยื่นคำขอ เนื่องจากเป็นเอกสารลับและอยู่ในขั้นตอนของการ
ดำเนินการ

ตามกฎหมาย

(๒) รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยใน
กรณีดังกล่าว

แม้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะมีคำสั่งให้ยุติ
เรื่องแล้วก็ตาม

แต่กระบวนการในการดำเนินการทางวินัยยังไม่สิ้นสุด เนื่องจากต้องส่งให้สำนักงาน
ก.พ. ซึ่งเป็นองค์กร

กลางบริหารงานบุคคลพิจารณาตรวจสอบ และหากสำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วมีมติ
เปลี่ยนแปลงมติ

ของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ต้องรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการ
ตามมาตรา ๘ (๘)

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การเปิดเผย
รายงานการสอบสวน

ในชั้นนี้โดยที่กรณียังไม่เป็นที่ยุติ อาจก่อให้เกิดความสับสนในภายหลังได้หากผล
การพิจารณามีการ

เปลี่ยนแปลง การเผยแพร่ข้อมูลที่ยังไม่แน่นอนจึงยังไม่ควรเผยแพร่ เนื่องจากมี
ผลกระทบต่อประโยชน์

สาธารณะและประโยชน์ของเอกชน

(๓) รายงานการสอบสวนดังกล่าว ได้มีการกำหนดชั้นความลับอยู่ในชั้น “ลับ”
ซึ่งเป็นการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับเอกสารตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัย
แห่งชาติ

พ.ศ. ๒๕๔๔ และยังมีได้มีการยกเลิกชั้นความลับ จึงถือว่ารายงานการสอบสวนดังกล่าวเป็นข้อมูล
ข่าวสาร

ของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย หากมีการเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมาย
ดังกล่าว

เสื่อมประสิทธิภาพ และโดยที่การดำเนินการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวได้กระทำโดยความลับตาม
กฎ

ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พยานผู้ให้ถ้อยคำอาจไม่ประสงค์ให้ทางราชการ
นำไป

เปิดเผยต่อผู้อื่น

ดังนั้น บุคคลดังกล่าวจึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการ
ข้อมูล

ข่าวสารของราชการเพื่อขอให้มีการเปิดเผยผลการสอบสวนทางวินัยของบุคคล ๒ ราย พร้อมทั้ง
เอกสาร

ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในขณะนี้ เรื่องดังกล่าวกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาซึ่งรับผิดชอบโดยหัวหน้า
องค์คณะ

ที่ ๓ ในคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร สาขาสังคม^๑ เนื่องด้วยพระราชบัญญัติ
ป้องกัน

และปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและ
เสรีภาพ

ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของ
รัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ดังนั้น
หากผู้ใด

รู้หรืออาจรู้ความลับในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือกระทำ
ด้วย

ประการใด ๆ ให้ผู้อื่นรู้หรืออาจรู้ความลับดังกล่าว เว้นแต่เป็นการปฏิบัติการตามหน้าที่หรือตาม
กฎหมาย

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามที่บัญญัติไว้
ในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อนึ่ง การเปิดเผยข้อมูลข้างต้น นอกจากจะเป็น
ความผิด

ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้ว ยัง
อาจจะ

เป็นการขัดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘ มาตรา ๓๕ และ
มาตรา ๕๘

ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยอีกด้วย ทั้งนี้ ข้อมูลความลับในการดำเนินการดังกล่าว มิใช่
เป็น

กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนแต่อย่างใด สำนักงาน ป.ป.ง. จึงขอหารือในประเด็นดังต่อไปนี้

๑. สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการมีอำนาจเปิดเผยข้อมูล

ความลับ

ในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.
๒๕๕๒

หรือไม่ อย่างไร

๒. หากสำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการไม่มีอำนาจในการ

เปิดเผย

ข้อมูลความลับในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการ
ฟอกเงิน

^๑ ต่อมาคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร สาขาสังคม การบริหารราชการ
แผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย ได้มีคำวินิจฉัย ที่ สค ๙๔/๒๕๕๕ วินิจฉัยในกรณีดังกล่าวแล้ว โดยให้สำนัก
เลขาธิการ

นายกรัฐมนตรีหรือสำนักงาน ก.พ. แล้วแต่กรณี เปิดเผยเอกสารบางส่วนตามที่มีผู้ร้องขอ

พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่ได้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวให้กับบุคคลภายนอกที่ร้องขอ บุคคลภายนอกที่ร้องขอ นั้นจะมี

ความผิดตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ หรือไม่ โดย แบ่งกรณี

พิจารณาเป็น (๑) กรณีบุคคลภายนอกที่ร้องขอได้นำข้อมูลที่ได้รับไปเปิดเผยให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้ และ (๒)

กรณีบุคคลภายนอกที่ร้องขอไม่ได้นำข้อมูลที่ได้รับไปเปิดเผยให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้

ต่อมา สำนักงาน ป.ป.ง. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ปง ๐๐๐๕.๑(๔๕๐๓๗)/๐๑๖ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อขอปรับประเด็นปัญหาที่ ต้องการ

หารือให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยขอหารือว่า คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารมี อำนาจ

สั่งให้หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลความลับในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติ ป้องกัน

และปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่ อย่างไร ซึ่งมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว

บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดรู้หรืออาจรู้ความลับในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ กระทำ

ด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่นรู้หรืออาจรู้ความลับดังกล่าว เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามหน้าที่หรือ ตาม

กฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงาน

ป.ป.ง.

โดยมีผู้แทนสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการข้อมูล ข่าวสาร

ของราชการ ผู้แทนสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และผู้แทนสำนักงาน ก.พ. เป็นผู้ชี้แจง รายละเอียด

ข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นกฎหมาย กลาง

ในการกำหนดหลักเกณฑ์ให้หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในความครอบครอง ให้แก่

ประชาชนได้ทราบ เพื่อที่ประชาชนจะได้รับรู้สภาพความจริงในการปฏิบัติราชการทางปกครอง ซึ่ง จะ

ทำให้เกิดความโปร่งใสในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐ และเป็นการพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพของ

ประชาชน

ให้ได้รับความเป็นธรรมโดยไม่ถูกรุกล้ำจนเกินความจำเป็นและไม่ถูกต้องตามกฎหมายจากการใช้อำนาจ

ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงเป็นกฎหมายที่เป็นไปตาม

หลักการของมาตรา ๕๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย^๒ ที่ประสงค์จะให้ประชาชนได้ทราบข้อมูล

ข่าวสารของหน่วยงานของรัฐทุกแห่ง ดังจะเห็นได้จากบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ”^๓ ตามพระราช

บัญญัตินี้ที่กำหนดให้มีความหมายครอบคลุมองค์กรของรัฐทุกประเภท^๔

โดยที่มาตรา ๔๐^๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.

๒๕๔๒

บัญญัติให้จัดตั้งสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี และต่อมา

มาตรา ๔๖^๖ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้

^๒ มาตรา ๕๘ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลนั้นจะกระทบต่อความมั่นคง

ของรัฐ ความปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้เสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

^๓ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น

รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์กรควบคุมการ

ประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐ และหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูล

ข่าวสาร

ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ (กรณีสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง) เรื่องเสร็จที่ ๑๖/๒๕๔๕

^๕ มาตรา ๔๐ ให้จัดตั้งสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขึ้นในสำนัก

นายกรัฐมนตรี

มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

^๖ มาตรา ๔๖ ส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง มีดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

สำนักงาน

ป.ป.ง. เป็นส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง โดยให้มีฐานะเป็นกรม
อยู่ใน

บังคับบัญชาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม สำนักงาน ป.ป.ง. จึงเป็นหน่วยงานของรัฐตามบท
นิยาม

ดังกล่าว นอกจากนี้ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ยังบัญญัติบท
นิยามคำว่า

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ”^๓ ให้หมายถึงบุคคลต่างๆ ที่ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ ซึ่งอาจจะเป็น
ข้าราชการ

พนักงาน ลูกจ้างหรือคณะกรรมการที่ทำงานสัมพันธ์กับหน่วยงานของรัฐแห่งหนึ่งแห่งใดด้วย
ในประเด็นปัญหาที่สำนักงาน ป.ป.ง. ท้าหรือมา กรณีมีผู้ร้องขอต่อสำนักเลขาธิการ
นายกรัฐมนตรีให้เปิดเผยรายงานผลการสอบสวนทางวินัย และต่อมาคณะกรรมการวินิจฉัยการ
เปิดเผย

ข้อมูลข่าวสาร สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย ได้มีคำวินิจฉัย
ให้สำนัก

เลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือสำนักงาน ก.พ. แล้วแต่กรณี เปิดเผยเอกสารบางส่วนตามที่มีผู้ร้องขอ
“ นั้น

เมื่อสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงาน ก.พ. เป็นหน่วยงานของรัฐตามบทนิยามของ
พระราช

บัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ รายงานผลการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวที่อยู่ใน
ความ

ครอบครองและควบคุมดูแลของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีหรือสำนักงาน ก.พ. จึงถือเป็น

(๘) สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการ
ให้

เป็นไปตามมติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและคณะกรรมการธุรกรรม และอำนาจ
หน้าที่

ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

ส่วนราชการตามวรรคหนึ่ง (๘) และ (๙) มีฐานะเป็นกรม อยู่ในบังคับบัญชาของ
รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม

^๓ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ผู้ซึ่งปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑

“ข้อมูล

ข่าวสารของราชการ” ตามบทนิยามในมาตรา ๔^๙ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.

๒๕๕๐ และแม้รายงานผลการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวจะมีข้อมูลบางส่วนที่ได้มาจากการ ดำเนินการ

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามี

บทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติไว้อย่าง ชัดเจน

ว่าการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารทั้งที่เป็นความลับและไม่เป็นความลับที่ได้จากการดำเนินการตามพระ ราช

บัญญัตินี้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติข้อมูล ข่าวสารของ

ราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐^{๑๐} การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจึงต้องอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติ ข้อมูล

ข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังนั้น ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งไม่ เปิดเผย

ข้อมูลข่าวสาร และผู้ขอข้อมูลข่าวสารได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูล ข่าวสาร

ตามมาตรา ๑๘^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว คณะกรรมการ

^๙ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“ข้อมูลข่าวสารของราชการ” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือ

ควบคุม

ดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ เอกชน

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๐} บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูล

ข่าวสารของ

ราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ (กรณีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) เรื่องเสร็จที่ ๔๙๖/ ๒๕๕๓

^{๑๑} มาตรา ๑๘ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดตามมาตรา

๑๔ หรือ

มาตรา ๑๕ หรือมีคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านของผู้มีประโยชน์ได้เสียตามมาตรา ๑๗ ผู้นั้นอาจอุทธรณ์ต่อ

คณะกรรมการ

วินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนั้น โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อ

คณะกรรมการ

วินิจฉัย

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารก็ย่อมอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำวินิจฉัย

ให้หน่วยงานของรัฐที่ครอบครองหรือควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ร้องขอนั้น เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

ซึ่งรวมถึงข้อมูลข่าวสารที่ได้จากการดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้

สำหรับประเด็นปัญหาว่ามาตรา ๖๖^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม

การฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติห้ามมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่เป็นความลับในราชการเกี่ยวกับ

การดำเนินการตามพระราชบัญญัติดังกล่าว คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารจะมีอำนาจ

สั่งให้หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่เป็นความลับได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า แม้มาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติห้ามมิให้ผู้รู้หรืออาจรู้

ความลับในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่นรู้

หรืออาจรู้ความลับดังกล่าวก็ตาม แต่มาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

^{๑๒} มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูล

ข่าวสารตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา ๑๗ และคำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลง

หรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๕

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๓} มาตรา ๖๖ ผู้ใดรู้หรืออาจรู้ความลับในราชการเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่นรู้หรืออาจรู้ความลับดังกล่าว เว้นแต่เป็นการปฏิบัติการตามหน้าที่หรือตามกฎหมาย

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็มีบทกวีเป็นกรณีเป็นการปฏิบัติกรตามหน้าที่หรือตามกฎหมายซึ่งรวมถึงการ
เปิดเผย

ข้อมูลข่าวสารตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ด้วย
ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) จึงมี

ความเห็นว่

เมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารมีอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ข้อมูล

ข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่จะสั่งให้หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลความลับในราชการ
เกี่ยวกับ

การดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ เท่าที่จะให้
เปิดเผย

ได้ตามกฎหมายแล้ว หากหน่วยงานของรัฐได้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปตามคำสั่งของ
คณะกรรมการ

วินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร หน่วยงานของรัฐนั้นย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา ๖๖ แห่งพระ
ราช

บัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

ลงชื่อ พรทิพย์ จาละ

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการ

กฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๔๖